

A large, abstract line drawing of a meteorite, showing a rough, irregular shape with many fine, overlapping lines that suggest a textured surface. It is centered on the page, with the title text overlaid on it.

UN DIA EM VAIG CREUAR AMB UN METEORIT

CRIS BLANCO

REGINA DE MIGUEL

NÚRIA GÓMEZ GABRIEL

IRENE GRAU

ABEL JARAMILLO

ALEXANDRA LAUDO

JULIA LLERENA

MARÍA MOLINA PEIRÓ

FRANCISCO NAVARRETE SITJA

BELÉN RODRÍGUEZ

PEDRO TORRES

COMISSARIAT PER
CAROLINA CIUTI

13.11.2019 - 19.01.2020

UN DIA EM VAIG CREUAR AMB UN METEORIT

Un dels primers llibres que em van llegir quan era petita va ser *Fiabe italiane* («Contes italians», 1954),¹ d'Italo Calvino. Publicat en dos volums gruixuts amb una coberta blanca il·lustrada i en rústica –un detall que encara recordo–, era una col·lecció de dos-cents contes de tot Itàlia que, pacientment, Calvino havia recollit i transcrit.

Com que era una nena amb problemes per agafar el son, els meus pares van desenvolupar una sòlida rutina a l'hora d'anar al llit que consistia a llegir llibres i inventar històries fins que se'm tancaven els ulls. A vegades, els meus pares s'adormien massa aviat, i aleshores jo continuava fantasiejant amb el llibre a les mans com si fos un peluix –un hàbit que encara tinc.

Entre els contes del llibre de Calvino, el meu preferit era sens dubte «El camperol astròleg», que en la meva versió personal aconseguia robar l'anell del rei abans de viatjar amb ell a la Lluna. No cal dir que en aquell moment jo no sabia què significava realment viatjar a la Lluna, però suposo que la meva imaginació ho associava amb la possibilitat d'un viatge fantàstic a un lloc remot.

Tanmateix, no va ser fins fa alguns anys que, mentre era a la Biblioteca Nacional Central de Florència amb motiu de la meva tesina de llicenciatura, vaig trobar un altre llibre de Calvino que no havia llegit i que, des d'aleshores, ja no m'abandonaria mai. La noia que seia al meu costat a la sala de lectura fullejava indolentment les seves pàgines engroguides: a la coberta de l'edició antiga posava *Les cosmicòmiques*² i es mostrava una il·lustració geomètrica d'un paisatge galàctic –que més endavant sabria que era d'Escher. Vaig preguntar a la noia si em deixaria el llibre quan hagués acabat, i ella, en veu molt baixa, em va dir que ja el podia agafar perquè no trobava el que buscava.

Aquest llibre de 1965 era un recull de dotze contes que tractaven la creació de l'Univers a partir de les aventures d'un ésser ubic que es deia Qfwfq. En cada història, l'humor agut constituïa un filtre a través del qual Calvino responia preguntes complexes com «d'on venim?», «l'Univers ha estat sempre infinit?».

En el primer relat que vaig llegir aquell dia, *La distància de la Lluna*, la història d'amor entre el protagonista i el satèl·lit de la Terra representava una metàfora perfecta de la voluntat humana en relació amb objectius inassolibles. Em va fer pensar en un gravat icònic que William Blake

va crear per a un llibre infantil anomenat *The Gates of Paradise* («Les portes del paradís», 1793). La imatge mostra una figura diminuta al peu d'una llarga escala que es recolza contra la Lluna; al seu costat hi ha una parella que s'abraça, i a baix de tot, en lletra negreta, les paraules «Jo vull! Jo vull!». Per un moment em vaig identificar amb la figura anhelosa, tot i que l'objecte del meu desig no era del tot clar. Després, em vaig adormir.

Dirigir la mirada cap al cel estelat és un impuls vertical al qual els éssers humans sempre han respost. Un ímpetu del cos que revela qüestions sobre l'origen del món, la necessitat de pertinença, la cerca d'inspiració o la inclinació a explorar. Així mateix, i en diferents èpoques històriques, aquesta acció ascendent també ha encarnat la forma del somni utòpic, de la por de la invasió, fins al punt d'obrir la porta a un futur de colonització interestel·lar.

Des de l'època de la cursa espacial, la possibilitat d'una «territorialització» expansiva de l'Univers s'ha relacionat amb la incertesa del futur de la vida a la Terra, reduint així la distància aparent entre l'alteritat del cosmos i les nostres vides quotidianes. És com si l'espai que habitem, «infinit, indistingible i uniforme en totes les seves direccions» (segons el diccionari Cambridge), adquirís substància física i tangible i ens obligués a despertar-nos del nostre caminar abstret.

Quan el ja complex debat sobre la naturalesa de l'«espai» va esclatar a principis del segle xviii, tal com es detalla en la correspondència entre el filòsof alemany Gottfried Leibniz i el filòsof anglès Samuel Clarke,³ es van enfrontar dues de les posicions principals: la racionalista, segons la qual l'espai corresponia a la relació de distància o proximitat entre les coses, i l'absolutista, que l'identificava amb una entitat omnipresent i que, en part, conduïa a quelcom diví. Posteriorment, Immanuel Kant parlaria de l'espai com un concepte abstracte que els éssers humans han creat per donar sentit al món. Segons la física contemporània, l'espai-temps s'explica i representa com un contenidor dins del qual ens movem i fluïm, un sistema imperceptible que determina, organitza i afecta la nostra existència.

En altres paraules, l'espai (com en el cas de l'espai que habitem físicament o l'espai sideral) es correspondria amb les dimensions d'alçada, profunditat i amplada dins les quals totes les coses existeixen i es mouen, però també significaria, per extensió, un punt de referència fonamental

a través del qual es pot formular i construir el nostre coneixement del món.

La primera vegada que vaig tenir la impressió que l'Univers no era tan llunyà o tan abstracte, jo tenia set anys. La meva professora de ciència havia organitzat una visita escolar a un observatori astronòmic de Gavinana, un poblet situat a les muntanyes toscanes proper al meu. Allà aprendríem coses sobre l'Univers i presenciariem el trànsit del Hale-Bopp, un cometa extraordinàriament brillant que, el 1996, va passar per la Terra i es va poder observar a simple vista durant gairebé divuit mesos. El cometa –va dir un dels astrònoms– havia viatjat durant milers d'anys a través del nostre sistema solar i era una de les estrelles més brillants que mai es podria arribar a veure.

A través de les lents del telescopi, el cometa semblava tan a prop que vaig tenir la impressió que podia tocar la seva doble cua blava i blanca. Aquell dia vam aprendre que els cometes, els asteroides i els meteoroides eren restes de la creació del nostre sistema solar fa 4.600 milions d'anys, igual com els registres fòssils ho són de l'evolució del nostre planeta. Els meteoroides que sobreviven al viatge a través de l'atmosfera i queien a la superfície terrestre s'anomenaven meteorits. Es creia que, fa 66 milions d'anys, l'impacte d'un gran meteorit havia causat l'extinció de prop d'una tercera part de les espècies vegetals i animals a la Terra. Vaig pensar que era aterrador. Recordo que, en tornar a casa, vaig explicar al meu pare que hi havia molts objectes que poblaven l'espai sideral i que alguns eren càpsules del temps que portaven missatges a la Terra, amb inscripcions sobre la història de l'Univers. Aquella nit gairebé n'havia tocat una.

Uns anys després, el Butlletí Meteorític de la NASA⁴ registrava gairebé 1.180 caigudes de meteorits –és a dir, fragments recollits després que persones o dispositius automatitzats de diferents parts del món havien observat una caiguda des de l'espai. Així mateix, em vaig assabentar que el sistema solar no només contenia residus naturals com cometes, asteroides i meteoroides, sinó també una concentració del que es coneix com a «brossa espacial», que testimonia el pas de la humanitat.

Un dels efectes més paradoxals i representatius de les contradiccions inherents a l'exploració espacial (també conegut com la síndrome de Kessler) és aquesta acumulació

CAROLINA CIUTI

progressiva de fragments de satèl·lits o coets que han col·lidit, que impedirà, a la llarga, qualsevol vol galàctic i s'afegirà a les ja nombroses violacions del Tractat de l'espai exterior del 1967. Ratificat per 109 països fins avui, aquest tractat estableix «l'ús lliure de l'espai per totes les nacions», entre altres coses, i ha esdevingut un controvertit permís per a una colonització regulada.

En obrir els ulls, em vaig sentir angoixada, com si algú m'acabés de despertar d'un somni molt viu. Devia haver dormit una bona estona perquè la sala de lectura era buida i una de les ajudants de la biblioteca m'exhortava a recollir les meves coses. Tot seguit va assenyalar *Les cosmicòmiques* que encara subjectava a les mans i em va demanar que tornés el llibre. La noia que seia al meu costat abans de quedar-me adormida també havia desaparegut. A la taula que havia ocupat havia deixat un llapis, un tros de paper amb alguns gargots indesxifrables i el que semblava un petit fragment de roca.

En tornar a casa a peu, el cel brillava intensament. Era com si les constel·lacions formessin una sèrie de mapes que organitzaven el món subjacent en un ordenat sistema reticular. Tornant a recordar el gravat de Blake, vaig pensar que la «mirada espacial», o aquell impuls vertical cap al cel, oferia una via per reduir la distància entre l'infinitament gran i el nostre microcosmos quotidià, segons un moviment invers que, des del cosmos, interpel·laria el cos. Com sí, caminant pel carrer o entre les sales d'una biblioteca, ens creuéssim amb un meteorit.

Com a part de l'edició del 2019 del Festival LOOP, aquesta exposició recull els treballs de vuit artistes que utilitzen l'espai còsmic com a filtre per representar els desitjos humans, la vida a la Terra i el coneixement. Agrupant diferents formats, les peces de Regina de Miguel, Irene Grau, Abel Jaramillo, Julia Llerena Iñesta, María Molina Peiró, Francisco Navarrete Sitja, Belén Rodríguez i Pedro Torres redueixen l'aparent distància entre l'univers i la quotidianitat. Com si un dia, caminant pel carrer, ens creuéssim amb un meteorit.

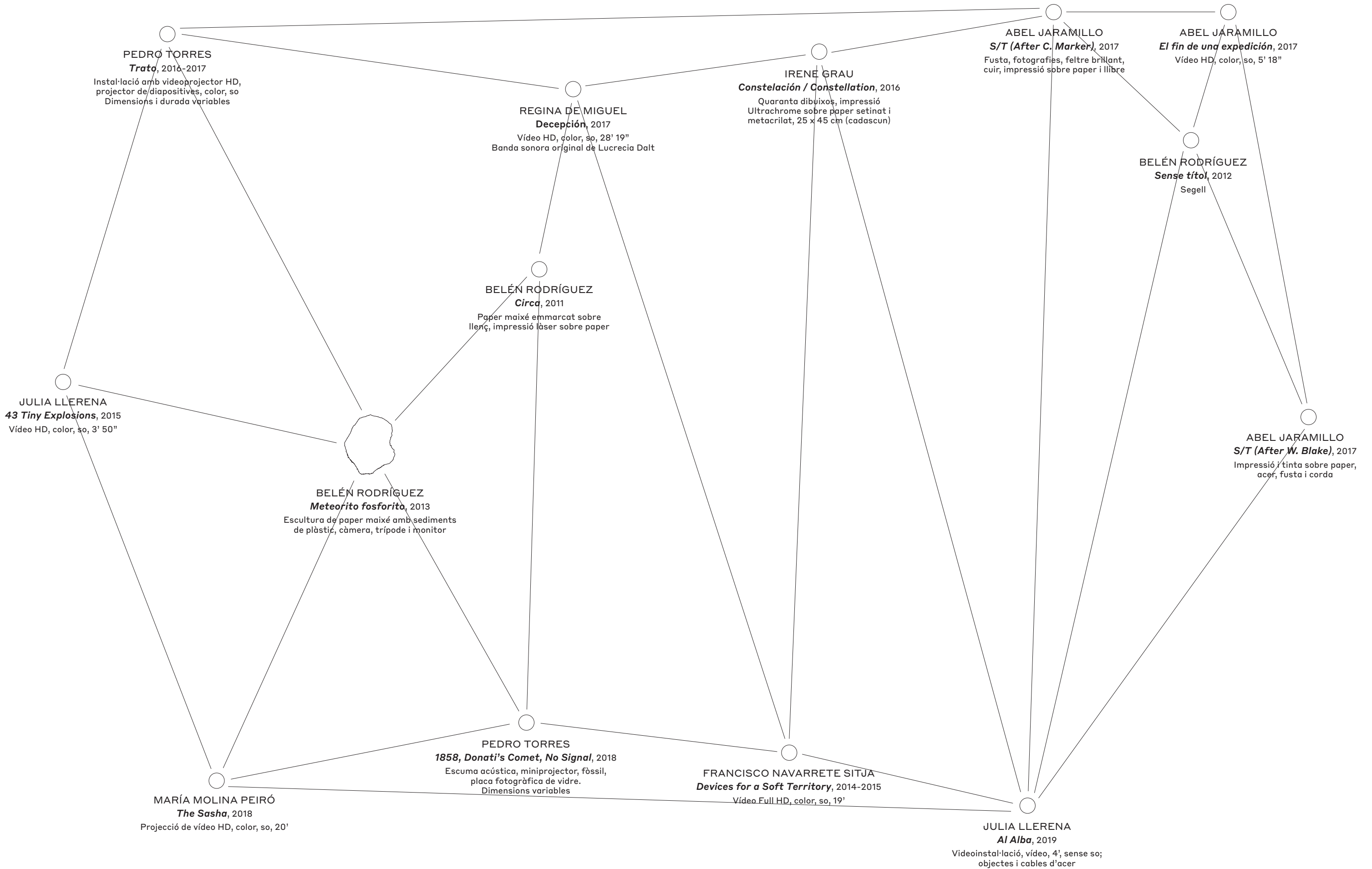
Es celebraran, també, una sèrie d'activitats a càrrec de l'artista Cris Blanco i les comissàries i investigadores Núria Gómez Gabriel i Alexandra Laudo.

^[1] Italo Calvino, Fiabe italiane [«Contes italians»], I Millenni Einaudi, Segrate, 1956.

^[2] Italo Calvino, Le Cosmicomiche [Les cosmicòmiques], Einaudi, Segrate, 1965.

^[3] Gottfried Leibniz i Samuel Clarke, Correspondence, (ed.) Roger Ariew, Hackett Publishing Co. Inc., Indianapolis/Cambridge, 2000.

^[4] https://www.lpi.usra.edu/meteor/ Últim accés, 1 d'octubre de 2019.

UN DIA EM VAIG CREUAR AMB UN METEORIT

ABEL JARAMILLO

S/T (After W. Blake), 2017

IMPRESSIÓ I TINTA SOBRE PAPER, ACER, FUSTA I CORDA

Un icònic gravat de William Blake del 1793 mostra una figura diminuta al peu d'una llarga escala que es recolza contra la Lluna; al costat hi ha una parella que s'abraça, i a baix de tot, en lletra negreta, les paraules Jo vull! Jo vull!». En l'adaptació de l'obra que Abel Jaramillo va crear per al seu projecte de recerca *El fin de una expedición* (2017), la figura diminuta apareix pensativa, tota sola, alçant la vista cap a un objecte de desig indefinit, una metàfora perfecta de l'anhel humà. L'escala, al seu torn, és tova i flexible, i evoca les múltiples i inesperades possibilitats inherents al procés creatiu. Us embarcaríeu en aquest viatge?

ABEL JARAMILLO

Sense títol, 2012

SEGELL

Mirar al cel és un impuls al qual els éssers humans sempre han respost, sigui en cerca de respostes, somiant amb un món *exterior*, o decidits a expandir les seves «possessions». Presentat per l'artista com a *objet trouvé*, el segell proposa una mirada inversa cap a la Terra, organitzada en un coherent sistema de quadrícula a través de la imatge d'un satèl·lit. Relacionada amb l'interès de Belén Rodríguez per les estructures geomètriques com a sistemes de control o eines per esquematitzar el coneixement, la minúscula il·lustració també recorda la idea de dominació i la conquesta de territoris. Vistes des de l'amenitat de l'espai, les fronteres de la Terra sobresurten com a figures especialment nítides.

ABEL JARAMILLO

S/T (After C. Marker), 2017

FUSTA, FOTOGRAFIES, FELTRE BRILLANT, CUIR, IMPRESSIÓ SOBRE PAPER I LLIBRE

El fin de una expedición, 2017

VÍDEO HD, COLOR, SO, 5' 18''

Inspirant-se en una mirada inversa semblant, Abel Jaramillo recorre a l'imaginari còsmic i a la ciència ficció per parlar dels conflictes polítics i de la representació de la història. A partir de la novel·la de 1932 *El fin de una expedición sideral* (*Viaje a Marte*), de l'escriptor anarquista Benigno

Bejarano, l'artista examina la memòria de les revoltes esdevingudes a Extremadura a la dècada de 1930 a través del relat d'un viatge a Mart. Aquest exercici especulatiu de reconstrucció històrica qüestiona obertament la naturalesa de les fonts disponibles alhora que problematitza la noció d'arxiu i la transmissió de documents. Sembla que la resposta rau en una petita guia del planeta vermell, que fa referència a la col·lecció de guies *Petite Planète* (1954-1964), de Chris Marker, tal com es presenta al curtmetratge d'Alain Resnais *Toute la mémoire du monde* (1957). Perquè com diria Jacques Rancière: «La lògica de la ficció és l'únic mitjà per a la lògica dels fets».

JULIA LLERENA

Al Alba, 2019

VÍDEOINSTAL·LACIÓ, VÍDEO, 4', SENSE SO; OBJECTES I CABLES D'ACER

En aquesta instal·lació de Julia Llerena es presenta una proposta per a un arxiu poc convencional, que permetria una representació polièdrica dels fets més enllà de la història escrita. Una sèrie d'objectes i materials imperibles obtinguts per l'artista a Barcelona, Burgos i Madrid remeten al lloc i al moment de les últimes execucions realitzades a Espanya el 27 de setembre de 1975. Meticulosament configurats per formar un pentagrama, els objectes evoquen la gamma de freqüències d'*Al alba*, una cançó d'amor composta per Luis Eduardo Aute pocs dies abans dels afusellaments i posteriorment celebrada com una al·legoria de les sentències de mort. Ferm testimoni de la tragèdia, la recreació del cel lluminós, com l'alba del dia de les execucions, completa la instal·lació. I les «estrelles [...] que fereixen com a amenaces» fixen la memòria d'aquests fets històrics.

ABEL JARAMILLO

IRENE GRAU

Constelación / Constellation, 2016

QUARANTA DIBUIXOS, IMPRESSIÓ ULTRACHROME SOBRE PAPER SETINAT I METACRILAT, 25 X 45 CM (CADASCUN)

A primera vista, es diria que els quaranta dibuixos d'Irene Grau formen una sèrie de constel·lacions indefinides. Tanmateix, després d'un examen més minuciós, les línies que uneixen els ficticis cossos celestials revelen un conjunt de símbols recognoscibles que conformen un mapa de senderisme.

En diferents graus, i en consonància amb l'interès de l'artista pel paisatge, la pintura i l'abstracció, els dibuixos representen la ruta del sender pirenaic (GR-11); cadascun fa referència a un dia de caminada. Aquests mapes abstractes acostumen a mostrar diferents capes d'informació i no contenen cap referència directa a un lloc o territori específic. Igual que en una constel·lació, no és possible traçar una jerarquia entre els elements ni fronteres polítiques. Cada peça condensa dues escales aparentment incompatibles en una sola imatge: la del mapa topogràfic i la incommensurable extensió de l'Univers.

ABEL JARAMILLO

FRANCISCO NAVARRETE SITJA***Devices for a Soft Territory (Aparatos para un territorio blando)***, 2014-2015

VÍDEO FULL HD, COLOR, SO, 19'

A banda de la seva evident llunyania, hi ha llocs a la Terra d'aparença còsmica. L'oasi de boirina costanera d'Alto Patache, a Xile, és una de les zones més àrides de la regió i s'assembla a Mart. Protegit per l'Estat per la rica biodiversitat que conté i seu de les plataformes astronòmiques més importants del món, és un «territori tou» on sembla que l'espai i el temps obeeixen a lleis diferents. Atrapat entre la seva realitat material i una dimensió exterior, és un lloc disputat on es barregen i superposen interessos relatius a la recerca científica, el progrés industrial, la protecció de l'ecosistema i l'educació mediambiental. En el seu ampliat projecte de recerca *Aparatos para un territorio blando*, iniciat amb una residència al Centre del Desert d'Atacama el 2013, Francisco Navarrete Sitja es va proposar explorar el precari ecosistema de la zona en relació amb l'activitat humana i va subratllar la necessitat d'un coneixement contextual que anés més enllà de la lògica econòmica i instrumental. Una reflexió que sembla igualment punyent quan s'aplica a la colonització de l'espai sideral.

ABEL JARAMILLO

REGINA DE MIGUEL

Decepción, 2017

VÍDEO HD, COLOR, SO, 28' 19''

BANDA SONORA ORIGINAL DE LUCRECIA DALT

L'illa Decepció és un altre dels llocs més singulars del nostre planeta. Pertanyent a l'arxipèlag de les Illes Shetland del Sud, a l'Antàrtida, i caldera d'un volcà actiu,

es pensa que el seu complex ecosistema és l'analogia més directa de l'aspecte que tindria un entorn natural a l'espai sideral. Seu de bases científiques i disputada per diversos països al llarg del temps, és el lloc triat per a l'estudi dels extremòfils, organismes singulars capaços de viure en condicions mediambientals extremes –com temperatures altes i baixes– i que es creu que podrien sobreviure a Mart i la Lluna. La pel·lícula, creada a partir de l'expedició a l'illa de Regina de Miguel i les seves nombroses trobades amb grups d'investigadors científics, és un gran exemple de ficció especulativa en què l'artista qüestiona la sobirania antropocèntrica en favor de noves formes de vida microbiana. A través d'una veu en off que cita Jules Verne, H. P. Lovecraft i Clarice Lispector, entre d'altres, el guió, de múltiples capes, porta l'espectador a preguntar-se per la precarietat del nostre planeta i el futur de la colonització entre espècies.

ABEL JARAMILLO

BELÉN RODRÍGUEZ

Circa, 2011

PAPER MAIXÉ EMMARCAT SOBRE LLENÇ, IMPRESSIÓ LÀSER SOBRE PAPER

En l'exploració espacial, la Lluna és el punt més llunyà al qual han arribat les missions tripulades. Emmarcat i penjat a la paret, aquest conglomerat de pols espacial i protuberàncies florides d'aspecte lunar és una subtil referència a la conquesta humana de l'Univers. Encavalcat sobre la representació d'una constel·lació transposada en diagonal, el quadre evoca les múltiples imatges de satèl·lit que hem vist de la Terra i la Lluna, alhora que subratlla la idea d'una «visió en pantalla» del cosmos, present en altres obres de l'artista.

ABEL JARAMILLO

BELÉN RODRÍGUEZ

Meteorito fosforito, 2013

ESCULTURA DE PAPER MAIXÉ AMB SEDIMENTS DE PLÀSTIC, CÀMERA, TRÍPODE I MONITOR

Què són els meteorits sinó càpsules del temps que porten inscrita la història de l'Univers? Després d'haver sobreviscut al seu pas per l'atmosfera, els meteorits poden arribar a la Lluna o a la superfície d'un planeta i, de sobte, convertir-se en artefactes arqueològics. Creat amb motiu de l'exposició *After Sputnik* a la Galeria Josh Lilley de Londres (2013), *Meteorito fosforito* demostra l'interès de

Belén Rodríguez per l'inesperat, la noció del caos inherent a tot sistema ordenat. Feta de paper emmotllat i diminutes peces de plàstic portades pel corrent i recollides a una platja del nord d'Espanya, l'escultura és una rèplica versemblant d'un meteorit. Mentre actua subtilment com a prova de l'impacte de l'activitat humana sobre el medi ambient, al·ludeix també a les conseqüències estètiques dels fenòmens naturals.

JULIA LLERENA

43 Tiny Explosions, 2015

VÍDEO HD, COLOR, SO, 3' 50''

PEDRO TORRES

1858, Donati's Comet, No Signal, 2018

ESCUMA ACÚSTICA, MINIPROJECTOR, FÒSSIL, PLACA FOTOGRÀFICA DE VIDRE

DIMENSIONS VARIABLES

Com en el cas dels meteorits, es podria dir que els cometes viatgen en el temps tot i que s'extingeixen durant la seva trajectòria. En passar prop del Sol, s'escalfen i comencen a emetre gasos, formant un embolcall nebulós i, a vegades, també una cua. Anomenat així per l'astrònom italià Giovanni Battista Donati, el cometa Donati va ser el més brillant que es va observar en tot el segle XIX i el primer a ser fotografiat. Cadascuna de les parts que componen aquesta diminuta obra (la imatge del cometa a la placa de vidre, el fòssil i el mateix projector) parla del temps –un tema central a les obres de Pedro Torres. La naturalesa temporal de les coses es considera aquí tant des d'una perspectiva formal com conceptual.

ABEL JARAMILLO

MARÍA MOLINA PEIRÓ

The Sasha, 2018

PROJECCIÓ DE VÍDEO HD, COLOR, SO, 20'

Tema de grans narratives utòpiques durant segles, després del primer passeig espacial el 1965, l'espai sideral va deixar de semblar tan distant. Amb el pas dels anys, tant els arxius de la NASA com la premsa internacional es van omplir de nombroses anècdotes sobre les diferents missions espacials. Per exemple, amb motiu de l'Apollo 16, el 1972 es van fer les primeres imatges astronòmiques amb una càmera d'ultraviolat llunyà/espectrògraf. Durant aquesta mateixa missió, l'astronauta Charles Duke va deixar una foto familiar a la Lluna, on roman fins avui. Aquest gest replet de significat, a banda de mostrar la faceta més humana de l'exploració espacial, al·ludeix de manera més general al desig dels humans de deixar empremta a la història

OBRES DE L'EXPOSICIÓ

i ser recordats en la posteritat. Prenent aquest episodi com a punt d'inici, en el seu darrer film, María Molina Peiró reflexiona sobre la lluita dels éssers humans amb les limitacions temporals i espacials, alhora que conta una història sobre un univers paral·lel perdut entre fotogrames i interfícies.

ABEL JARAMILLO

JULIA LLERENA

43 Tiny Explosions, 2015

VÍDEO HD, COLOR, SO, 3' 50''

Les petites flames que il·luminen les pàgines d'una vella enciclopèdia sobre l'Univers a *43 Tiny Explosions* suggereixen diferents interpretacions. A la mitologia grega, per exemple, el foc estava associat amb el do de la intel·ligència en els humans; alhora, la poderosa imatge d'un llibre en flames podria remetre directament a la censura o a la laboriosa tasca de preservar el coneixement. En concret, sembla que aquí les flames es refereixen a l'existència de fenòmens naturals a l'espai sideral, o fins i tot impliquen una creixent amenaça a l'Univers mateix.

ABEL JARAMILLO

PEDRO TORRES

Trato, 2016-2017

INSTAL·LACIÓ AMB VIDEOPROJECTOR HD, PROJECTOR DE DIAPOSITIVES, COLOR, SO

DIMENSIONS I DURADA VARIABLES

La instal·lació superposa, de manera formal i conceptual, dues qüestions igualment urgents: l'explotació de l'espai, controlada pel Tractat de l'Espai Exterior del 1967, i les conseqüències de l'escalfament global, segons el que explica Natasha Myers en la seva contribució al llibre *Art in the Anthropocene* (2015). Ratificat per molts pocs països a l'època de les primeres exploracions, l'objectiu del tractat era actuar com un acord vinculant que protegís l'espai d'una colonització incontrolada. Actualment, en el que sembla una nova cursa espacial, s'ha fet cas omís de la majoria dels seus principis i és més que probable que les tràgiques conseqüències de l'activitat humana es repeteixin a l'espai sideral. Mentre un àudio de ciència ficció constitueix l'ambientació per a les diapositives i el vídeo superposat d'un sol naixent, sembla com si el passat, el present i el futur s'encavalquessin en un sol temps. Tot plegat ens porta a preguntar-nos si la vida a la Terra és sostenible.

ACTIVITATS PARAL·LELES

Divendres 29 de novembre, 19 h

NÚRIA GÓMEZ GABRIEL

"The Case for Letting the Stars Determine Who I Date"

Lectura audiovisual a càrrec de la comissària i investigadora Núria Gómez Gabriel sobre la transformació de les nostres relacions afectives després de la introducció de les noves tecnologies i la intel·ligència artificial. A través d'una compilació de casos d'estudi com ara aplicacions, productes de consum i serveis de contractació, però també de pel·lícules, publicacions i intervencions per part d'artistes i activistes, Núria Gómez Gabriel traça un recorregut per l'univers de la vigilància emocional.

Dijous 12 de desembre, 19 h

ALEXANDRA LAUDO

Com observar un cel nocturn

Conferència performativa en què la comissària Alexandra Laudo posa en relació fenòmens astronòmics i moments destacats de la història de l'astronomia amb reflexions filosòfiques sobre la nit, la foscor, i les nostres formes de veure. Al llarg de la conferència, Laudo ens parla també de diferents obres artístiques que han explorat aquestes qüestions, i construeix així un relat que és alhora un exercici curatorial, i una exposició narrada.

Dimarts 14 de gener, 19 h

CRIS BLANCO

ciencia-ficción

Ciencia-ficción de Cris Blanco és una performance, un concert, una reflexió audiovisual sobre el cosmos i mes enllà. Al món quàntic es diu que, fins que una cosa no és observada, totes les situacions possibles estan succeint alhora. Fins que algú ho observa. Llavors la natura tria una de les diferents possibilitats. Així que, en *ciencia-ficción*, de moment succeeix tot, i tot almateix temps. Almenys fins queno entris a veure-ho.

Aquesta exposició és coproduïda per LOOP i Fabra i Coats - Centre d'Art Contemporani de Barcelona

Sant Adrià, 20

08030 Barcelona

+34 932 566 155

centredart@bcn.cat

ajuntament.bcn.cat/centredart

Horaris

De dimarts a dissabte, de 12 a 20 h

Diumenges i festius, d'11 a 15 h

Visites guiades tots els dissabtes

a les 18 h i els diumenges a les 12.30 h

Amb el suport de:

Un projecte de: